

ството ѝ и ѝ ся кльнеше че като ѝ нямаше много му ся бѣше притѣсила душата. Той сега и втотрый пѣтъ ся още повече почуди на непознатѣтъ и исповѣда прѣдъ Грозана че лудѣеше по тази господжѣ.

„Припознавамъ че тя ю много паметна, му отговори повѣрителката; но, ако искате да ви кажѣ чувството си, азъ сѣмнѣвамъ че тя ю по-грозна отъ мене. Тя познава, че вый ѝ обичате, и ся бои да не бы да ви развали сърдцето, когато ѝ видите лицето. — Ахъ! господжо, рѣче князѣтъ, защо ли неможе да ми распори сърдцето? Любовьта, коѣто ми тя вдѣхна, сѣ самобытнытъ нейны стрѣлы. Чудѣ ся за нейныя умъ, за широкытъ нейны познанія, за прѣимуществомъ на нейныя разумъ и за сърдечнѣтъ ѝ добринѣ. — Какъ можете да сѣдите за сърдечнѣтъ ѝ добринѣ? му каза Грозана. — Щѣ ви го кажѣ, повтори князѣтъ; когато ѝ посочвахъ хубавытъ жены, тя гы похваляваше добросѣвѣстно, и ми забѣлѣжваше съ бѣлѣжки хубоститѣ, които тѣ имахъ, и които ся крехъ на моя поглѣдъ. Когато поискахъ да ѝ опытамъ, та да ѝ прикажѣ лошытъ исторіи, които ся разносѣтъ за тѣзи жены, тя обѣрщаше разговора на другѣ странѣ, или ми прѣсичаше разказваніето за да ми докаже нѣкои добры дѣла за тѣзи лица; и най-сѣтнѣ когато искахъ да продѣлжѣ туй, тя ми затискаше устата, като ми казваше, че неможе да търпи придумваніето. Вый добръ видите, господжо, че юдна жена, която никакъ незавижда на хубавицытъ, юдна жена, на коѣто ю мило да ся разговаря за доброто на ближныя, юдна жена, която неможе да търпи придумваніето, трѣбва да бѣде отъ най-добръ карактеръ и не може да бѣде, та да нема и добро сърдце. Що ще ми прѣчи да бѣдѣ честитъ съ юднѣ такавѣ женѣ,